

Ministerstwo Zdrowia
Departament Dialogu Społecznego

Warszawa, 17.11.2017

DSP.0213.216.2017.EK(2)

IK:1131071

Pani
Maria Cyniak-Cieciura
Polskie Towarzystwo Terapii
Poznawczej i Behawioralnej
im. Zdzisława Bizonia
Ul. Ogrodowa 28/30
00-896 Warszawa

Stanisław Paweł

W odpowiedzi na pismo w sprawie prośby o interwencję i zajęcie stanowiska w sprawie zaszeregowania osób wykonujących zawód psychoterapeuty poznawczo-behawioralnego, Departament Dialogu Społecznego informuje co następuje.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. z 2013 r. poz. 1386 z późn. zm.) wśród osób uprawnionych do udzielania określonych świadczeń z zakresu psychoterapii jest „osoba prowadząca psychoterapię”, czyli osoba, która spełnia łącznie poniższe warunki:

- a) posiada dyplom lekarza lub magistra: psychologii, pielęgniarstwa, pedagogiki, resocjalizacji albo spełnia warunki określone w art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763, z późn. zm.), tj.: dotyczy psychologów, którzy w dniu wejścia w życie ustawy posiadali dyplom magistra psychologii lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej ze specjalizacją filozoficzno-psychologiczną uzyskany na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim do 1 października 1981 r. lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej w zakresie psychologii uzyskany w Akademii Teologii Katolickiej do końca 1992 r. oraz pracowali w zawodzie co najmniej dwa lata,

- b) ukończyła podyplomowe szkolenie w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia, prowadzone metodami o udowodnionej naukowo skuteczności, w szczególności metodą terapii psychodynamicznej, poznawczo-behawioralnej lub systemowej, w wymiarze co najmniej 1200 godzin albo przed 2007 r. ukończyła podyplomowe szkolenie w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia w wymiarze czasu określonym w programie tego szkolenia,
- c) posiada zaświadczenie poświadczające odbycie szkolenia, o którym mowa w lit. b, zakończonego egzaminem przeprowadzonym przez komisję zewnętrzną wobec podmiotu kształcącego, w skład której nie wchodzi przedstawiciele podmiotu kształcącego, w szczególności powołaną przez stowarzyszenia wydające certyfikaty psychoterapeuty, zwane „certyfikatem psychoterapeuty”.

Ponadto, świadczeń w przedmiotowym zakresie może również udzielać osoba ubiegająca się o otrzymanie certyfikatu psychoterapeuty, tj. osoba, o której mowa w lit. a, posiadająca status osoby uczestniczącej co najmniej dwa lata w podyplomowym szkoleniu, o którym mowa w lit. b, oraz posiadająca zaświadczenie wydane przez podmiot prowadzący kształcenie oraz pracująca pod nadzorem osoby posiadającej certyfikat psychoterapeuty.

Mając na uwadze powyższe, kwalifikacje do wykonywania zawodu psychoterapeuty, zdobywa się m.in. po ukończeniu podyplomowego szkolenia w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia, prowadzonego metodami o udowodnionej naukowo skuteczności, w szczególności metodą terapii psychodynamicznej, poznawczo-behawioralnej lub systemowej, w wymiarze co najmniej 1200 godzin, albo ukończeniu przed 2007 r. podyplomowego szkolenia w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia w wymiarze czasu określonym w programie tego szkolenia i zdaniu egzaminu przeprowadzonego przez komisję zewnętrzną wobec podmiotu kształcącego, w skład której nie wchodzi przedstawiciele podmiotu kształcącego, w szczególności powołaną przez stowarzyszenia wydające certyfikaty psychoterapeuty. Psychoterapeuta zobowiązany jest również do posiadania zaświadczenia poświadczającego odbycie ww. szkolenia.

Mając na uwadze powyższe, uzyskanie ww. kwalifikacji nie jest tożsame z uzyskaniem tytułu specjalisty, po ukończeniu kształcenia specjalizacyjnego i zdaniu Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego w danej dziedzinie.

W załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. poz. 1473) – dalej: „ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r.” określone zostały współczynniki pracy służące do obliczenia kwoty najniższego wynagrodzenia zasadniczego dla poszczególnych grup zawodowych. Co istotne, wskazane grupy zawodowe zostały w załączniku do ustawy podzielone według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym przez pracownika stanowisku. Zaszeregowanie pracownika wykonującego zawód medyczny do grupy zawodowej, wymienionej w załączniku do ww. ustawy, należy zatem do pracodawcy/podmiotu leczniczego i zależeć powinno od tego, jakich kwalifikacji oczekuje on od pracownika na zajmowanym przez niego stanowisku.

Osoby zatrudnione na stanowiskach, na których pracodawca wymaga posiadania wyższego wykształcenia i specjalizacji, zakwalifikowane powinny być do 5. grupy zawodowej – farmaceutyci, fizjoterapeuci, diagnostyci laboratoryjni albo inni pracownicy wykonujący zawód medyczny inny niż określony w grupach 1-4 wymagający wyższego wykształcenia i specjalizacji.

Zdaniem Departamentu Dialogu Społecznego do powyższej grupy zawodowej powinny się zaliczać osoby zatrudnione na stanowiskach, na których pracodawca wymaga posiadania wykształcenia wyższego oraz tytułu specjalisty, zatem psychoterapeuta, w tym również psychoterapeuta poznawczo-behawioralny nie kwalifikuje się do grupy nr 5.

Podkreślenia wymaga jednak, że ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. określa jedynie najniższe wysokości wynagrodzeń zasadniczych (ustawa nie tworzy siatki płac), jednocześnie nie wyłącza w żadnym miejscu przepisów ogólnych Kodeksu pracy. W przypadku zatem, gdy w danym podmiocie leczniczym zatrudnieni są pracownicy na jednakowych stanowiskach, którzy wykonują takie same obowiązki, lecz posiadają różne - lecz porównywalne - kwalifikacje, wówczas zastosowanie znajdzie art. 18^{3c} Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości. Pracami o jednakowej wartości są prace, których wykonywanie wymaga od pracowników porównywalnych kwalifikacji zawodowych, potwierdzonych dokumentami przewidzianymi w odrębnych przepisach lub praktyką i doświadczeniem zawodowym, a także porównywalnej odpowiedzialności i wysiłku (art. 18^{3c} § 3 Kodeksu pracy).

Zgodnie natomiast z art. 78 Kodeksu pracy, wynagrodzenie przysługujące konkretnemu pracownikowi powinno odpowiadać w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniać ilość i jakość świadczonej pracy.

Co równie istotne, zarówno kwalifikowanie pracowników do poszczególnych grup zawodowych wymienionych w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r., jak również ustalanie wysokości wynagrodzeń pracowników zgodnie z wymogami przepisów art. 18^{3c} i art. 78 Kodeksu pracy, należy do pracodawców (w omawianym przypadku do podmiotów leczniczych). Za kształtowanie polityki kadrowej oraz ustalanie wysokości wynagrodzenia pracowników w danym podmiocie leczniczym odpowiada jego kierownik.

Z. W. W. W. W. W.

DYREKTOR
Departamentu Dialogu Społecznego

Jakub Bydło

Do wiadomości:

1. Pani Beata Kempa
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów – Członek Rady Ministrów (do sprawy znak: SPRM.222.10.50.2017.MG),
2. Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich (do sprawy znak: III.7042.117.2017.JP).